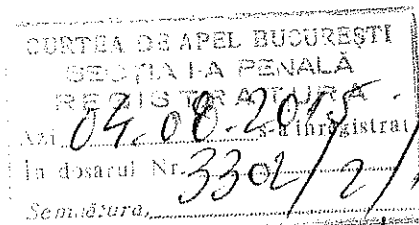

PT VIZA

CABINET DE AVOCAT "CORNELIU-LIVIU POPESCU"
CORNELIU-LIVIU POPESCU
Avocat
Baroul București & Baroul Paris
Profesor universitar doctor și conducător de doctorat și postdoctorat

Referitor la:
Curtea de Apel București
Secția I penală
Dosar nr. 3302/2/2015
Termen la: 17.08.2015

DOMNUL PREZIDENT

Subsemnata, **Risantea GĂGESCU**, judecător la Curtea de Apel București - Secția I penală, cu domiciliul ales pentru comunicarea actelor de procedură în prezenta cauză la Cabinet de Avocat "Corneliu-Liviu Popescu", în bd. Carol I, nr. 23, sc. 1, et. 3, ap. 11, sector 3, cod 030162, București, tel. 03.11.07.13.83., fax 03.11.07.13.84., email av@avocat-popescu.eu, **prin av. Corneliu-Liviu POPESCU**, avocat în Barourile București și Paris, cu drept de a pune concluzii la Înalta Curte de Casație și Justiție și la Curtea Constituțională, cu domiciliul profesional principal și datele de contact indicate în antet și în *pied de page* , în calitate de apărător ales, cu împuternicire avocațială depusă alăturat în original,

Depun prezentele

NOTE SCRISE

Referitoare la contestația în anulare ce formează obiectul prezentului dosar, întemeiată pe pretinsul caz de incompatibilitate, în sensul pretensei existențe a unei suspiciuni rezonabile că imparțialitatea judecătorului ar fi fost afectată.

I. Precizare prealabilă

În prezenta cauză, contestația în anulare a fost făcută împotriva Deciziei penale nr. 733/A din 20.05.2015, pronunțată în apel de Curtea de Apel București - Secția I penală în Dosarul nr. 22674/3/2014.

Judecătorul care depune prezentele note scrise a fost președinte al completului care a judecat cauza în apel și a pronunțat decizia de apel împotriva căreia este formulată prezenta contestație în anulare.

Motivul prezentei contestații în anulare este pretinsa incompatibilitate a judecătorului care depune prezentele note scrise, în judecarea cauzei în apel.

II. Dreptul judecătorului de a-și prezenta poziția în contestația în anulare

Contestația în anulare împotriva deciziei de apel, formulată de parchet, se întemeiază pe dispozițiile art. 426 lit. d) teza a II-a (a existat un caz de incompatibilitate) combinat cu art. 64 alin. (1) lit. f) C.proc.pen. (există o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea judecătorului este afectată).

În contestația în anulare, parchetul pretinde că, în judecarea apelului, judecătorul care depune prezentele note scrise nu a fost imparțial, deci că a fost incompatibil. Instanța care soluționează contestația în anulare trebuie să statueze asupra imparțialității și, deci a incompatibilității judecătorului depune prezentele note scrise, în judecarea apelului.

Statuarea instanței investite cu judecarea contestației în anulare *are efect asupra judecătorului* care depune prezentele note scrise, deoarece *îi poate vătăma drepturile*.

Astfel, art. 66 alin. (1) C.proc.pen. instituie obligația judecătorului care știe că există un caz de incompatibilitate în ceea ce îl privește să declare că se abține de la participarea la procesul penal. Constatarea cazului de incompatibilitate, chiar într-o contestație în anulare, semnifică implicit constatarea nerespectării de judecător a acestei obligații, deci încălcarea legii de judecător.

Conform art. 99 lit. b) și i) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, încălcarea prevederilor legale referitoare la incompatibilități privind judecătorii și nerespectarea obligației de abținere constituie abateri disciplinare.

Prin urmare, hotărârea judecătorească penală de soluționare a contestației în anulare va statua dacă judecătorul care depune prezentele note scrise a fost sau nu incompatibil, în sensul dacă a fost sau nu imparțial.

Această constatare, făcută într-o hotărâre judecătorească penală, poate constitui temei al eventualei proceduri de sancționare disciplinară a judecătorului care depune prezentele note scrise. În eventuala procedură disciplinară, *va putea fi folosită împotriva sa eventuala hotărâre judecătorească din contestația în anulare statuând pretinsa existență a incompatibilității și pretinsa absență a imparțialității*, pentru dovedirea pretinsei încălcări a obligației de abținere și pretinsa săvârșire a unei abateri disciplinare.

Hotărârea judecătorească pronunțată în soluționarea contestației în anulare, cu toată greutatea pe care o are o hotărâre judecătorească penală, va putea deci eventual să fundamenteze o sancționare disciplinară a judecătorului care depune prezentele note scrise.

Din acest motiv, *pentru respectarea drepturilor și protejarea intereselor legitime ale judecătorului* care depune prezentele note scrise, este imperativ ca acest judecător *să poată participa la procedura judiciară* în care se analizează pretinsa sa incompatibilitate și pretinsa sa lipsă de imparțialitate.

În caz contrar, *cariera sa profesională ar putea fi afectată printr-o procedură inechitabilă*, în care nu a beneficiat de dreptul de a se apăra și de a-și expune în condiții de contradictorialitate poziția privind pretinsa incompatibilitate și pretinsa lipsă de imparțialitate care i se impută.

Conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, *dreptul la carieră profesională este o dimensiune a dreptului la respectarea vieții private, consacrat de art. 8*

din Convenția europeană a drepturilor omului (Hotărârea din 14.01.2014, Cauza *Mateescu c. România*, Cererea nr. 1944/10). Conform art. 11 alin. (2) și art. 20 din Constituție, precum și jurisprudenței Curții Constituționale și Înaltei Curți de Casație și Justiție, Convenția europeană a drepturilor omului și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului sunt direct aplicabile în ordinea juridică internă, cu valoare interpretativă constituțională și cu forță supra-legislativă. În plan intern, dreptul la respectarea vieții private este consacrat la nivel constituțional prin art. 26.

Dreptul al un proces echitabil și dreptul la apărare, în toate materiile, sunt consacrate constituțional prin art. 21 alin. (3) și prin art. 24.

Prin urmare, *dreptul judecătorului care depune prezentele note scrise de a-și prezenta poziția în cadrul prezentei contestații în anulare decurge din dreptul său la carieră profesională, dimensiune a dreptului la respectarea vieții private, precum și din dreptul său la un proces echitabil, incluzând dreptul la apărare.*

Refuzul de a permite judecătorului care depune prezentele note scrise de a-și prezenta poziția în judecarea contestației în anulare ar semnifica violarea drepturilor sale la respectarea vieții private și la un proces echitabil.

Judecătorul care depune prezentele note scrise are dreptul, în cadrul contestației în anulare, să-și prezinte poziția atât în scris (prin prezentele note), cât și oral, în ședința publică de judecată, în condiții de contradictorialitate cu parchetul care o acuză de lipsă de imparțialitate, așa încât judecătorii care soluționează contestația în anulare (statuând asupra pretensei incompatibilități și asupra pretensei lipse de imparțialitate) să poată cunoaște nemijlocit poziția judecătorului acuzat.

Dreptul judecătorului care depune prezentele note scrise de a participa la judecată și de a-și expune și oral poziția decurge și din interpretarea sistematică și cu bună-credință a art. 432 alin. (1) combinat cu art. 426 lit. d) teza a II-a, cu art. 67 alin. (1) teza finală și cu art. 68 alin. (5) teza finală C.proc.pen.

Astfel, contestația în anulare este o cale *extraordinară* de atac, ceea ce înseamnă că motivele ei sunt *excepționale*, ea putând fi formulată *numai în măsura în care procedurile ordinare nu au putut fi utilizate*.

Or, în cazul contestației în anulare întemeiate pe pretinsa incompatibilitate a judecătorului, ea poate fi formulată numai dacă partea sau procurorul care susține incompatibilitatea *nu a putut invoca acest lucru anterior*.

Spre exemplu, dacă partea sau procurorul știa sau putea să știe că există un caz de incompatibilitate a judecătorului de la prima instanță și nu invocă acest lucru (deși putea să o facă) prin declararea apelului, iar hotărârea primei instanțe (adoptată de un judecător pretins incompatibil) devine definitivă fie prin neapelare, fie prin respingerea apelului, împotriva ei nu se poate formula contestație în anulare, în care să se invoce, *pentru prima dată*, incompatibilitatea judecătorului, deși pretinsul motiv de incompatibilitate fusese cunoscut anterior, dar nu se utilizase calea ordinară de atac a apelului.

Similar, dacă este vorba de pretinsa incompatibilitate a unui judecător care soluționează cauza în apel, în măsura în care *partea sau procurorul cunoaște sau putea să cunoască pretinsul motiv de incompatibilitate în timpul judecării apelului*, acesta avea

obligăția să formuleze, *de îndată*, cerere de recuzare, potrivit art. 67 alin. (1) teza finală C.proc.pen. Invocarea motivului de incompatibilitate *direct în calea extraordinară de atac* a contestației în anulare este *subsidiară*, numai în cazul în care partea sau procurorul nu a cunoscut și nici nu avea cum să cunoască respectul caz de pretinsă incompatibilitate *înainte* de finalizarea judecării apelului.

Caracterul *subsidiar* al căii *extraordinare* de atac a contestației în anulare întemeiate pe pretinsa incompatibilitate a judecătorului față de cererea de recuzare face ca, în procedura judecării contestației în anulare bazate pe acest motiv să fie aplicabile, în principiu și în măsura compatibilității, regulile de la judecarea cererii de recuzare.

Or, potrivit art. 68 alin. (5) teza finală C.proc.pen., în soluționarea cererii de recuzare judecătorul a cărui recuzare se solicită *poate fi ascultat* de completul care judecă respectiva cerere de recuzare.

Nu există nicio incompatibilitate în utilizarea acestei instituții juridice a procedurii soluționării recuzării în procedura soluționării contestației în anulare întemeiate pe pretinsa incompatibilitate a judecătorului.

Fiind, deci, vorba de o pretinsă incompatibilitate a judecătorului ca temei al contestației în anulare, în judecarea acestei căi extraordinare de atac judecătorul despre care se pretinde că a fost incompatibil *poate fi ascultat*.

Mai mult, întrucât am arătat *supra* că drepturile și interesele legitime ale acestui judecător pot fi afectate, ascultarea lui de instanța care soluționează contestația în anulare este *un drept al judecătorului*, așa încât dacă judecătorul înțelege să uzeze de acest drept, ascultarea sa nu mai este o simplă facultate, ci devine o *obligăție* pentru instanța care soluționează contestația în anulare.

În concluzie, judecătorul care depune prezentele note scrise *are dreptul să-și expună poziția*, în vederea apărării drepturilor și intereselor sale legitime, în judecarea prezentei contestații în anulare, în care se invocă pretinsa sa incompatibilitate și pretinsa sa lipsă de imparțialitate.

Dreptul său se poate exercita atât în scris (prin depunerea prezentelor note), cât și oral, în ședința publică de judecată, în condiții de contradictorialitate.

Judecătorul care depune prezentele note scrise *solicită instanței să participe la ședința publică de judecată din data de 17.08.2015, în cadrul căreia să fie ascultat*, să-și expună oral și public poziția, să dezbată în condiții de contradictorialitate și egalitate cu reprezentantul parchetului și să răspundă eventualelor întrebări directe ale judecătorilor.

III. Inadmisibilitatea contestației în anulare

Judecătorul care depune prezentele note scrise susține că această contestație în anulare este *inadmisibilă*.

III.1. Admisibilitatea invocării inadmisibilității contestației în anulare după admiterea ei în principiu

Chiar dacă, prin încheierea din 23.07.2015 (și distinct de chestiunea nulității acestei încheieri, ce va fi demonstrată *infra*), contestația în anulare a fost admisă *în principiu*,

aceasta nu înseamnă că s-a statuat asupra admisibilității contestației în anulare *sub alte aspecte* decât cele prevăzute de art. 431 alin. (2) C.proc.pen., și anume respectarea termenului, invocarea unui motiv dintre cele figurând în art. 426 C.proc.pen. și depunerea sau invocarea de dovezi.

Admisibilitatea contestației în anulare presupune și respectarea *altor cerințe legale*, care nu se analizează în faza admisibilității în principiu, strict limitată la aceste 3 elemente, de natură *formală*.

Eventualele *alte* cauze de inadmisibilitate, altele decât cele trei formale, pot și trebuie să fie discutate în cadrul judecării propriu-zise a contestației în anulare.

III. 2. Inadmisibilitatea contestației în anulare ca urmare a neformulării unei cereri de recuzare în timpul judecării apelului

Din interpretarea sistematică și cu bună-credință a art. 432 alin. (1) combinat cu art. 426 lit. d) teza a II-a, cu art. 67 alin. (1) teza finală și cu art. 68 alin. (5) teza finală C.proc.pen. rezultă *inadmisibilitatea* contestației în anulare.

Așa cum s-a arătat *supra*, contestația în anulare este o cale *extraordinară* de atac, ceea ce înseamnă că motivele ei sunt *excepționale*, ea putând fi formulată numai în măsura în care procedurile *ordinare* nu au putut fi utilizate.

Or, în cazul contestației în anulare întemeiate pe pretinsa incompatibilitate a judecătorului, ea poate fi formulată *numai dacă partea sau procurorul care susține incompatibilitatea nu a putut invoca acest lucru anterior*.

Spre exemplu, dacă partea sau procurorul *știa sau putea să știe* că există un caz de incompatibilitate a judecătorului de la prima instanță și nu invocă acest lucru (deși putea să o facă) prin declararea apelului, iar hotărârea primei instanțe (adoptată de un judecător pretins incompatibil) devine definitivă fie prin neapelare, fie prin respingerea apelului, împotriva ei nu se poate formula contestație în anulare, în care să se invoce, pentru prima dată, incompatibilitatea judecătorului, deși pretinsul motiv de incompatibilitate fusese cunoscut anterior, dar nu se utilizase calea ordinară de atac a apelului. Altfel spus, în acest caz contestația în anulare este inadmisibilă.

Similar, dacă este vorba de pretinsa incompatibilitate a unui judecător care soluționează cauza în apel, în măsura în care partea sau procurorul cunoaște sau putea să cunoască pretinsul motiv de incompatibilitate *în timpul judecării apelului*, acesta avea obligația să formuleze, *de îndată*, cerere de recuzare, potrivit art. 67 alin. (1) teza finală C.proc.pen. Invocarea motivului de incompatibilitate *direct* în calea *extraordinară* de atac a contestației în anulare este *subsidiară*, numai în cazul în care partea sau procurorul nu a cunoscut și nici nu avea cum să cunoască respectivul caz de pretinsă incompatibilitate *înainte* de finalizarea judecării apelului.

Caracterul *subsidiar* al căii *extraordinare* de atac a contestației în anulare întemeiate pe pretinsa incompatibilitate a judecătorului față de cererea de recuzare face ca, în cazul în care partea sau procurorul cunoștea sau putea să cunoască pretinsul motiv de incompatibilitate *în timpul judecării apelului*, dar nu a formulat cerere de recuzare, contestația în anulare întemeiată pe pretinsa incompatibilitate a judecătorului, cunoscută sau posibil de cunoscut anterior de parte sau de judecător, să fie *inadmisibilă*.

Dacă partea sau procurorul cunoștea, în timpul judecării apelului, un pretins motiv de incompatibilitate, avea obligația, potrivit art. 67 alin. (1) C.proc.pen., să formuleze cerere de recuzare *de îndată* ce a aflat de existența cazului de incompatibilitate.

Formularea unei cereri de recuzare tardivă semnifică o *atitudine de rea-credință*, adică de exercitare cu rea-credință a drepturilor procesuale, sancționată cu *inadmisibilitatea* cererii de recuzare.

Cum contestația în anulare întemeiată pe pretinsa incompatibilitate a judecătorului are caracter subsidiar față de cererea de recuzare, neinvocarea pretinsului motiv de incompatibilitate *de îndată* ce partea sau procurorul a aflat sau putea să afle de existența lui atrage, *a fortiori* față de incompatibilitatea cererii de recuzare, și *incompatibilitatea contestației în anulare* bazate pe acest motiv de pretinsă incompatibilitate a judecătorului.

Partea sau procurorul *nu poate adopta o poziție de rea-credință*: cunoaște pretinsul motiv de incompatibilitate, nu formulează cerere de recuzare, așteaptă adoptarea deciziei definitive de apel, iar, dacă aceasta nu îi este favorabilă, formulează contestație în anulare. Un astfel de comportament reprezintă *un clar abuz de drept procesual*, sancționat cu inadmisibilitatea contestației în anulare.

În concret, parchetul invocă două motive privind pretinsa incompatibilitate a judecătorului care depune prezentele note scrise, în sensul pretensei sale lipse de imparțialitate:

- măsurile dispuse de completul de judecată în ședința publică de judecată din data de 22.04.2015;

- răspunsurile date de judecătorul care depune prezentele note scrise, în data de 16.05.2013, la interviul susținut în fața Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, în vederea promovării la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Primul motiv era cunoscut încă din data de 22.04.2015, măsurile considerate dovada lipsei de imparțialitate fiind dispuse în ședința publică de judecată, *desfășurată cu participarea procurorului*.

Dacă aceste măsuri sunt apreciate de parchet, în contestația în anulare, ca o dovadă a lipsei de imparțialitate, atunci procurorul de ședință trebuia, chiar în ședința publică de judecată, să formuleze cerere de recuzare.

Cum procurorul de ședință, de îndată ce a luat cunoștință, *prin însuși faptul prezenței sale fizice și intelectuale în sala de judecată*, de măsurile dispuse public de complet, nu a formulat cerere de recuzare, înseamnă că o contestație în anulare, formulată deci după adoptarea deciziei de apel, reprezintă *un grav abuz de drept procesual al parchetului* și duce la *vădita inadmisibilitate* a contestației în anulare.

Situația este similară pentru cel de-al doilea motiv privind pretinsa incompatibilitate a judecătorului care depune prezentele note scrise.

Interviul în fața Consiliului Superior al Magistraturii a avut caracter *public*, el este înregistrat și arhivat pe site-ul oficial al Consiliului Superior al Magistraturii (www.csm1909.ro) și s-a desfășurat cu aproape 2 ani înainte de judecarea apelului în cadrul căruia se pretinde că judecătorul nu a fost imparțial.

Parchetul avea deci posibilitatea să cunoască acest pretins motiv de incompatibilitate **chiar înainte de primul termen de judecare a apelului**, așa încât putea formula o cerere de recuzare înainte de sau la primul termen de judecare a apelului. Întrucât nu a făcut-o, devin inadmisibile și sunt expresia unui manifest abuz de drept procesual, atât o eventuală cerere de recuzare tardivă, cât și, *a fortiori*, o contestație în anulare (extraordinară și pur subsidiară) pe acest motiv.

Mai mult, din chiar înscrisurile depuse de parchet și atașate contestației în anulare, **rezultă că parchetul cunoștea conținutul interviului de la Consiliul Superior al Magistraturii înainte** ca acesta să îi comunice stenograma sau înregistrarea audio-video a interviului din data de 16.05.2013.

Astfel, prin cererea din 26.05.2015, procurorul-șef al Direcției Naționale Anticorupție solicită președintelui Consiliului Superior al Magistraturii să îi comunice stenograma sau înregistrarea audio-video (ca mijloc de probă privind pretinsa lipsă de imparțialitate), menționând expres "*fiindu-ne necesară în cadrul căii de atac formulată*" (corect ar fi fost "formulate", DNA fiind obligată de art. 13 din Constituție să respecte limba română, ca limbă oficială a statului român).

Altfel spus, la data când solicita mijlocul de probă, parchetul formulase deja (fără să o depună încă) contestația în anulare. Cum nu se poate prezuma că parchetul formulează o cale de atac **fără să cunoască deja motivele** la momentul redactării acesteia, înseamnă că mijlocul de probă a fost solicitat doar pentru a avea un caracter oficial, dar el era cunoscut **anterior** de parchet.

În concluzie, caracterul **public** al interviului de la Consiliul Superior al Magistraturii (înregistrarea audio-video fiind disponibilă oricând pe site-ul oficial al acestuia), desfășurat în urmă cu aproape 2 ani și cunoscut **în concret** de parchet, precum și luarea măsurilor criticate de parchet, de completul de judecată, în ședință publică și cu participarea procurorului, în absența oricărei cereri de recuzare formulate de procurorul de ședință (care avea atât posibilitatea, cât și obligația să formuleze cerere de recuzare dacă aprecia că un judecător este lipsit de imparțialitate), fac ca această contestație în anulare, întemeiată pe pretinsa incompatibilitate a judecătorului care depune prezentele note scrise, să fie **complet abuzivă** și să fie **inadmisibilă**.

III.3. Inadmisibilitatea contestației în anulare ca urmare a criticii pe fond a soluțiilor definitive din apel

Deși este concepută formal ca o critică privind lipsa de imparțialitate a judecătorului, în realitate contestația în anulare critică măsurile luate de completul de judecată pe parcursul judecării apelului și, prin aceasta, chiar decizia de apel.

Or, decizia de apel are caracter definitiv, bucurându-se de putere de lucru judecat.

Căile de atac (recursul în casație, contestația în anulare, revizuirea) împotriva acestei decizii definitive de apel au caracter **extraordinar**, putând fi exercitate numai pentru motivele expres și limitativ prevăzute de lege.

Orice alt motiv al unei căi extraordinare de atac, cum este contestația în anulare, neprevăzut de lege, duce la inadmisibilitatea ei.

Dacă, **sub masca formală a unui motiv de contestație în anulare** (pretinsa

incompatibilitate a judecătorului), se critică în realitate măsurile dispuse de completul de judecată și, implicit, decizia din apel, aceasta înseamnă în substanță un *apel deghizat*, iar nu o contestație în anulare, deci o violare a principiului autorității de lucru judecat, ceea ce este *inadmisibil*.

III.4. Inadmisibilitatea contestației în anulare ca urmare a caracterului ei vădit abuziv

În primul rând, așa cum s-a demonstrat *supra*, contestația în anulare este abuzivă, în condițiile în care procurorul de ședință, cunoscând posibilul motiv de lipsă de imparțialitate, *nu a formulat cerere de recuzare în ședința publică de judecată*, deși avea posibilitatea, dreptul și obligația să o facă.

Utilizarea căii extraordinare și subsidiare a contestației în anulare, după ce a așteptat soluția din apel, este expresia unui *manifest abuz de drept procesual* și a *relei-credințe*.

În al doilea rând, deși nu este formulat *in terminis* ca motiv de incompatibilitate, contestația în anulare susține în realitate lipsa de imparțialitate a judecătorului care depune prezentele note scrise față de persoana vătămată Doina Livia STANCIU, președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție și membru de drept al Consiliului Superior al Magistraturii, atât la data interviului din 16.05.2013, cât și în perioada judecării și soluționării apelului.

Astfel, în contestația în anulare se insistă pe:

- "*Astfel, la data de 16.05.2013, judecătorul Risantea Găgescu s-a prezentat la proba interviului ce a avut loc în fața Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, între membrii Plenului fiind, în calitate de membru de drept, intimata persoană vătămată Stanciu Livia.*" (cuvintele fiind îngroșate chiar în cuprinsul contestației în anulare);

- "*Referindu-ne la cauză, această garanție nu a fost asigurată și sub acest aspect este relevant de subliniat că intimata persoană vătămată Stanciu Livia a avut în cadrul interviului un dialog direct cu judecătoarea Găgescu Risantea tocmai pe tema unor soluții posibile în raport cu situații ipotetice [...].*";

- "*Convingerea personală [a] judecătorului Risantea Găgescu, în raport cu intimata persoană vătămată Stanciu Livia, a fost marcată de ideea preconcepută a existenței unei erori judiciare [...].*"

În mod *nedemn și contrar adevărului*, contestația în anulare lasă să se înțeleagă părtinirea judecătorului care depune prezentele note scrise, în judecarea apelului, față de intimata persoană vătămată din cauză, ca urmare a nepromovării interviului susținut în fața Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, din care intimata persoană vătămată a făcut parte. Altfel și mai direct spus, în mod *josnic și complet neadevărat*, contestația în anulare lasă să se înțeleagă că judecătorul care depune prezentele note scrise ar fi dat soluția în apel în baza resentimentelor personale față de intimata parte vătămată.

Faptul că acest lucru se înțelege din contestația în anulare formulată de parchet este dovedit de numeroasele articole, interviuri și dezbateri din presă, în care contestația în anulare formulată de Direcția Națională Anticorupție *a fost interpretată exact în acest sens*. Pozițiile exprimate de și în mass media sunt foarte numeroase și sunt de *notorietate*.

În al treilea rând, caracterul abuziv și discreționar al contestației în anulare este

dovedit de caracterul ei **complet singular**.

Instanța care soluționează contestația în anulare trebuie să verifice, în ultimii 5 ani, câte contestații în anulare pe motivul incompatibilității unui judecător a formulat Direcția Națională Anticorupție.

În al patrulea rând, caracterul abuziv al contestației în anulare, vizând **denigrarea publică a judecătorului** care depune prezentele note scrise și care a prezidat completul de apel, este dat de faptul că parchetul apreciază că, prin măsurile dispuse la termenul de judecată din apel din 22.04.2015, numai judecătorul care depune prezentele note scrise a fost incompatibil și lipsit de imparțialitate.

Or, în apel, completul este **colegial**, fiind compus din **doi judecători**. Măsurile criticate de parchet nu au fost decise **singur** de judecătorul care depune prezentele note scrise, ci de **ambii** judecători ai completului, după consultare.

Dacă ar fi fost întemeiat motivul de incompatibilitate ținând de măsurile dispuse în ședința de judecată (deși nu este), atunci incompatibilitatea ar fi existat pentru **ambii** judecători membri ai completului, care au dispus **împreună** respectivele măsuri, deci contestația în anulare ar fi trebuit să susțină că **ambii** judecători au fost incompatibili și lipsiți de imparțialitate.

Limitarea contestației în anulare numai la pretinsa incompatibilitate a **unui singur** judecător dintre cei doi care au decis reprezintă o dovadă suplimentară că, prin contestația în anulare, **nu se urmărește înlăturarea justiției, ci defăimarea și hăituirea unui judecător**.

În al cincilea rând, trebuie spus faptul că însuși procurorul care semnează contestația în anulare (doamna procuror Monica DANCIU) și care, în mod voalat, dar incontestabil, îl acuză pe judecătorul care depune prezentele note scrise de lipsă de imparțialitate în raport cu partea Doina Livia STANCIU, ca urmare a nepromovării la Înalta Curte de Casație și Justiție în urma interviului susținut la Consiliul Superior al Magistraturii cu participarea respectivei persoane, **a candidat de mai multe ori pentru a fi promovată ca judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, fiind respinsă**.

Următoare situații sunt cunoscute de judecătorul care depune prezentele note scrise (și ulterioare dobândirii de intimata persoană vătămată a calităților de președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție și de membru de Drept al Consiliului Superior al Magistraturii):

Prin Hotărârea nr. 5 din 25.05.2011 a Colegiului de conducere al Înaltei Curți de casație și Justiție, sub prezidența doamnei Doina Livia STANCIU, s-a dat un aviz negativ candidaturii doamnei procuror Monica Erika DANCIU, întrucât "**acesta [candidatul] nu s-a remarcat din punct de vedere profesional, prin date, activități sau preocupări care să-l recomande pentru funcția de judecător la instanța supremă**". Prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 972 din 14.12.2011 candidatura doamnei procuror în vederea promovării a fost respinsă.

Prin Hotărârea nr. 15 din 25.11.2011 a Colegiului de conducere al Înaltei Curți de casație și Justiție, sub prezidența doamnei Doina Livia STANCIU, s-a dat un aviz negativ candidaturii doamnei procuror Monica Erika DANCIU, întrucât "**acesta [candidatul] nu s-a remarcat din punct de vedere profesional, prin date, activități sau preocupări care să-l recomande pentru funcția de judecător la instanța supremă, în condițiile în care datele enunțate nu conferă selectivitate pentru o atare promovare, aceasta și pentru că nu a**

evidențiat o contribuție, alta decât cea de participare efectivă". Prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 558 din 29.08.2011 candidatura doamnei procuror în vederea promovării a fost respinsă.

Judecătorul care depune prezentele note scrise nu dispune de informații privind participarea la interviurile de la Consiliul Superior al Magistraturii a intimitei persoană vătămată Doina Livia STANCIU, înregistrarea respectivelor ședințe (din 29.08.2011 și 14.12.2011) ale Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nefiind postate pe site-ul oficial al acestei instituții, din motive pe care judecătorul nu le cunoaște.

Ca o observație aparținând strict avocatului judecătorului care depune prezentele note scrise, iar nu judecătorului însuși (care respectă obligația de rezervă), avocatul se întreabă dacă pentru un observator exterior, neutru, formularea contestației în anulare, care beneficiază clar intimitei persoane vătămate Doina Livia STANCIU, nu ar putea fi eventual considerată drept o activitate "de remarcat", "alta decât cea de participare efectivă", care "să confere selectivitate" și să o recomande pentru funcția de judecător la instanța supremă, unde promovarea implică participarea doamnei Doina Livia STANCIU, atât ca președinte al Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție (care avizează), cât și ca membru de drept al Consiliului Superior al Magistraturii (care decide).

IV. Netemeinicia contestației în anulare

În subsidiar, dacă se trece peste chestiunea inadmisibilității contestației în anulare, judecătorul care depune prezentele note scrise apreciază că această contestație în anulare, care îl critică pentru pretinsa incompatibilitate și pretinsa lipsă de imparțialitate, este *neîntemeiată*.

IV.1. Netemeinicia contestației în anulare din perspectiva pretensei violări a art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului

Întreaga contestație în anulare se întemeiază expres pe pretinsa violare a art. 6 para. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului, privind imparțialitatea obiectivă și subiectivă a instanței, fiind indicate și soluții jurisprudențiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului.

Întemeierea contestației în anulare pe art. 6 din Convenția europeană este *aberantă și absurdă*, acest text nefiind aplicabil *ratione personae* în cauză.

Astfel, art. 6 din Convenția europeană, consacrand dreptul la un proces echitabil, nu are aplicabilitate generală, ci limitată, atât *ratione materiae*, cât și *ratione personae*.

Ratione materiae, cauza soluționată prin decizia de apel împotriva căreia s-a formulat contestația în anulare are natură penală, deci, din acest punct de vedere, art. 6 este aplicabil.

În schimb, în materie penală, art. 6 consacră dreptul la un proces echitabil într-un mod limitat *ratione personae*, și anume *unei singure persoane*, care este *persoana acuzată de săvârșirea unei infracțiuni* (ceea ce, în dreptul procesual penal român, se traduce prin suspect și prin inculpat). Convenția europeană urmărește să protejeze drepturile individuale în fața riscului de abuz din partea statului, iar în procesul penal cel care riscă abuzuri este

acuzatul. Textul spune expres că *orice persoană acuzată de săvârșirea unei infracțiuni* are dreptul să fie judecată într-un mod conform garanțiilor din art. 6. De aceea art. 6 din Convenția europeană, în materie penală, este aplicabil *ratione personae* exclusiv acuzatului.

Nici **acuzatorul** din procesul penal (procurorul), nici alte părți (persoana vătămată) nu sunt titulare ale dreptului la un proces echitabil în materie penală, deci nu se bucură de garanțiile consacrate de art. 6 din Convenția europeană.

Conform jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, în materie penală, art. 6 nu garantează dreptul de a cere începerea unei proceduri de urmărire penală contra unei persoane, dreptul de a obține condamnarea penală a unei persoane, dreptul la "răzbunare privată". Dreptul la un proces echitabil în materie penală nu include dreptul de a obține acuzarea, judecarea sau condamnarea penală a unei persoane, deci în materie penală dreptul la un proces echitabil, consacrat de art. 6, *este recunoscut exclusiv în beneficiul persoanei acuzate de săvârșirea unei infracțiuni.*

Orice pretinsă vătămare a dreptului la un proces penal echitabil, susținută de altcineva decât de acuzat, este inadmisibilă, deoarece dreptul nici măcar nu există pentru altcineva decât pentru acuzat, deci textul nu este aplicabil.

Întotdeauna pe terenul Convenției europene se verifică întâi dacă dreptul există (deci, dacă un anumit articol este aplicabil), iar abia după aceea se verifică dacă a existat o ingerință și, în caz afirmativ, dacă ingerința este sau nu justificată, deci dacă a existat sau nu o violare a dreptului. Dreptul individual nu poate să fie însă violat dacă, în prealabil, el *nu există* pentru persoana care se pretinde victimă.

Prin urmare, conform jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului o persoană nu are dreptul, pe terenul art. 6 din Convenția europeană, să obțină tragerea la răspundere penală a altei persoane, despre care pretinde că ar fi săvârșit o infracțiune. Altfel spus, în procesul penal, *art. 6 nu este sub nicio formă aplicabil persoanei vătămate.*

În concret, *singura* persoană care este titulara dreptului consacrat de art. 6 din Convenția europeană, în calitate de "acuzat", este actuala intimată, fosta *inculpată* Mariana RARINCA. Numai acuzata putea fi vătămată de faptul că instanța care a judecat acuzația în materie penală adusă împotriva ei nu ar fi fost imparțială.

Or, pe de o parte, parchetul, în contestația în anulare, nu susține că judecătorul ar fi fost lipsit de imparțialitate *față de inculpată*, iar, pe de altă parte, inculpata oricum a fost achitată, deci nici nu s-ar putea pretinde victimă a unei violări a dreptului său la un proces echitabil, incluzând dreptul de a fi judecată de un judecător imparțial.

În contestația în anulare, parchetul susține că judecătorul care depune prezentele note scrise nu ar fi fost imparțial *față de persoana vătămată*. Cum pentru partea vătămată art. 6 dimensiunea penală din Convenție nici *nu este aplicabil*, deci dreptul *nu există*, în mod logic *nu poate exista nicio vătămare a unui drept inexistent.*

Singura ipoteză conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, în care, în cursul unui proces penal, art. 6 se aplică și altei părți decât acuzatul este aceea în care partea vătămată *se constituie și parte civilă*, deci în procesul penal, alăturată acțiunii penale, există și *acțiunea civilă*. Numai în acest caz, art. 6 este aplicabil părții civile, fiind vorba exclusiv despre aplicabilitatea *dimensiunii civile* a art. 6 din Convenția europeană,

relativ la dreptul la un proces *civil* echitabil.

În cauză însă, nu există parte civilă, deoarece *persoana vătămată nu s-a constituit parte civilă*. Procesul a rămas astfel *pur penal*, nefiind alăturată și o acțiune civilă acțiunii penale. De aceea, procesului îi este aplicabilă *exclusiv dimensiunea penală* a art. 6 din Convenția europeană, iar nu și dimensiunea sa civilă, cu consecința că *singurul* titular al dreptului este "acuzatul", adică *inculpata*.

Din bogata jurisprudență a Curții Europene a Drepturilor Omului în materie indicăm: Hotărârea din 28.10.1991 (Plen), Cauza *Helmers c. Suedia*, Cererea nr. 11826/85; Hotărârea din 27.08.1992, Cauza *Tomasi c. Franța*, Cererea nr. 12850/87; Decizia din 05.04.2001, Cauza *Priebke c. Italia*, Cererea nr. 48799/99; Decizia parțială din 10.01.2002, Cauza *Serraino c. Italia*, Cererea nr. 47570/99; Hotărârea din 12.02.2004 (Marea Cameră), Cauza *Perrez c. Franța*, Cererea nr. 42287/99. Pentru dezvoltări teoretice privind această jurisprudență, a se vedea: Corneliu BÎRSAN, *Convenția europeană a drepturilor omului. Comentariu pe articole*, ed. 2, C.H. Beck, București, 2010, pp. 428-429.

Procurorul s-a aflat într-o confuzie gravă, nescuzabilă, privind aplicabilitatea art. 6 din Convenția europeană, în procesul penal, altei persoane decât celei acuzate de săvârșirea unei infracțiuni.

În Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 558 din 29.08.2011, prin care s-a respins candidatura pentru promovare a procurorului care a semnat contestația în anulare, se arată că "*lucrările selectate de candidată nu reflectă raportarea la practica CEDO, iar, atunci când o face, nu indică care [sic!] ar fi rațiunile sau hotărârile CEDO care ar indica o anumită susținere invocată de candidată*".

Prin urmare, întrucât art. 6 dimensiunea penală din Convenția europeană *nici măcar nu este aplicabil* pentru pretinsa lipsă de imparțialitate a judecătorului *față de altcineva decât față de "acuzat"*, nu poate exista nicio violare a acestei norme convenționale în forma susținută de parchet, deci contestația în anulare, prin care se pretinde incompatibilitatea judecătorului care depune prezentele note scrise este *manifest nefondată* și trebuie respinsă ca atare.

IV.2. Netemeinicia contestației în anulare din perspectiva pretensei lipse de imparțialitate a judecătorului

În subsidiar, dacă se trece peste inaplicabilitatea în cauză, în forma susținută de parchet, a art. 6 din Convenția europeană, judecătorul care depune prezentele note scrise nu a fost lipsit de imparțialitate, deci nu a fost incompatibil să participe la judecarea apelului, ceea ce înseamnă că această contestație în anulare, întemeiată tocmai pe acest motiv, este *nefondată*.

În primul rând, cât privește afirmațiile făcute de judecătorul care depune prezentele note scrise, cu aproape doi ani înainte de judecarea apelului, în cadrul unui interviu la Consiliul Superior al Magistraturii, care *nu are absolut nicio legătură cu cauza*, ele au fost *generale* și au vizat aspecte *teoretice*, precum și propria caracterizare subiectivă a

judecătorului asupra persoanei sale.

Dintr-o discuție *pur teoretică* referitoare la noțiunea de eroare judiciară nu se poate trage în niciun caz concluzia că, într-o cauză *determinată*, judecătorul a pornit de la ideea preconcepută că este vorba despre o eroare judiciară și nu a mai fost imparțial. Aceasta ar însemna, într-un mod *complet forțat și absurd*, că pe baza unei simple discuții teoretice referitoare la eroarea judiciară, *acest judecător nu ar mai putea niciodată pronunța o soluție de achitare, deoarece automat ar fi deja dovedit că nu a fost imparțial.*

De altfel, pe lângă faptul că discuția de la Consiliul Superior al Magistraturii a avut un caracter pur teoretic, subiectul principal de la care a pornit dezbateră de idei nici nu a fost eroarea judiciară, ci modul în care acționează un judecător într-un complet colegial, atunci când opinia sa este diferită de a celorlalți membri ai completului. Răspunsurile sunt *de bun-simț* pentru orice judecător: analizez probele, expun argumentele mele juridice celorlalți doi colegi de complet (ipoteza judecătorului de la instanța supremă), fie îi conving pe ei că argumentele mele sunt corecte, fie mă conving ei pe mine că argumentele lor sunt corecte (exact acest lucru înseamnă *deliberarea colegială între judecători*, după dezbateri), iar, la limită, fac opinie separată, ceea ce însă nu este dezirabil să se întâmple foarte des la instanța supremă.

Strict în acest context, ca exemplu, s-a folosit în dezbateră strict teoretică exemplul erorii judiciare, cu sublinierea că diferența fundamentală de opinii între membrii completului de judecată poate să privească, în egală măsură, *achitarea sau condamnarea.*

Raționamentul procurorului care a formulat contestația în anulare pe motivul lipsei de imparțialitate este *atât de forțat*, încât el ar putea fi aplicat fără probleme nu numai în cazul *oricărei* hotărâri de *achitare* pronunțate de judecătorul care a făcut afirmațiile teoretice generale, dar și în cazul *oricărei* hotărâri de *condamnare* pronunțate de același judecător. Faptul că argumentele procurorului ar putea fi fără probleme utilizate pentru a demonstra pretinsa lipsă de imparțialitate a judecătorului *în cazul oricărei hotărâri de achitare, respectiv în cazul oricărei hotărâri de condamnare*, rezultă că el este *complet absurd*, neexistând în realitate absolut niciun motiv de îndoială referitor la imparțialitatea *concretă* a judecătorului care depune prezentele note scrise, în judecarea *concretă* a apelului.

De asemenea, faptul că judecătorul care depune prezentele note scrise, într-un interviu la Consiliul Superior al Magistraturii în vederea promovării, unde a fost expres întrebat ce lipsură are, a arătat că este caracterizat de nerăbdare, pe care a început să o înlăture, nu poate fi decât într-un mod *incalificabil* considerat o dovadă a lipsei de imparțialitate a aceluiași judecător, doi ani mai târziu, într-o cauză concretă, absolut fără nicio legătură cu respectivul interviu.

Dacă un judecător spune că se caracterizează prin nerăbdare este considerat lipsit de imparțialitate, înseamnă că respectivul judecător este lipsit de imparțialitate *în absolut toate dosarele și pentru absolut toate părțile*, iar *nu într-un singur dosar și doar față de una singură dintre părțile dosarului.*

Și acest argument ar justifica *absolut* orice contestare a imparțialității judecătorului, deci este, la rândul lui, *absurd*, utilizarea lui de un procuror în justificarea unei contestații în anulare fiind *incalificabilă.*

În al doilea rând, cât privește măsurile dispuse în ședința publică de judecată (cu repetarea faptului că au fost dispuse în complet colegial, de ambii judecători, iar procurorul

de ședință nu a apreciat că ar exista vreun motiv să formuleze cerere de recuzare), este vorba strict de **măsuri obișnuite privind judecarea cauzei**, care nu dovedesc absolut nicio părtinire și nicio preconcepție referitoare la soluția finală.

Contestația în anulare consideră că judecătorul care depune prezentele note scrise a fost lipsit de imparțialitate și avea prefigurată soluția, pentru următoarele motive:

- a întrebat-o pe apelata inculpată dacă insistă în solicitarea de schimbare a încadrării juridice;

- nu a citat persoana vătămată cu mențiunea dacă formulează plângere prealabilă pentru infracțiunea pentru care se solicită schimbarea încadrării juridice, ci doar a emis o adresă în atenția persoanei vătămate pentru a-și preciza poziția față de cererea apelantei inculpate de schimbare a încadrării juridice;

- nu s-a pronunțat prin decizia de apel asupra cererii de schimbare a încadrării juridice;

- a respins proba solicitată de procurorul de ședință privind stadiul cercetărilor într-un alt dosar, privind o altă persoană.

Niciunul din aceste elemente (deciziile fiind oricum adoptate colegial, de doi judecători) nu dovedește sub nicio formă eventuala preconcepție a judecătorului care depune prezentele note scrise, deci pretinsa lui lipsă de imparțialitate, întrucât:

- este dreptul și obligația judecătorului să se asigure de **voința reală a părților**; faptul că președintele completului de judecată a întrebat o parte dacă insistă într-o cerere, **fără a încerca să o determine în vreun fel să adopte o poziție într-un sens sau în altul**, este o atitudine absolut obișnuită la orice judecător;

- faptul că instanța, în complet colegial, a emis o adresă în atenția persoanei vătămate să-și precizeze poziția față de cererea apelantei inculpate de schimbare a încadrării juridice **a dat curs chiar unei cereri exprese în acest sens a procurorului de ședință**; procurorul de ședință chiar a precizat expres că nu solicită emiterea unei adrese în sensul **prezenței** persoanei vătămate (adică citarea acesteia), ci doar o adresă în care persoana vătămată să-și precizeze poziția față de cererea de schimbare a încadrării juridice; prin urmare, **instanța a procedat exact conform solicitării procurorului de ședință**, iar ulterior, prin contestația în anulare, **un alt procuror afirmă că, astfel, judecătorul a dovedit că nu este imparțial**, fiind favorabil inculpatei, ceea ce este **schizofrenic**; oricum, în împrejurările concrete ale cauzei, decizia completului nu putea sub nicio formă să o defavorizeze pe persoana vătămată, prin lipsa citării cu mențiunea dacă înțelege să formuleze plângere prealabilă în raport cu cererea de schimbare a încadrării juridice, în condițiile în care **completul i-a adus în scris la cunoștință persoanei vătămate existența cererii de schimbare a încadrării juridice** (însuși procurorul care a formulat contestația în anulare afirmă că adresa către persoana vătămată este semnată de judecătorul care depune prezentele note scrise și că indică faptul că pentru infracțiunea pentru care s-a solicitat schimbarea de încadrare juridică acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate); or, **persoana vătămată este, formal-teoretic, cel mai bun jurist penalist al României (este doctor în Drept penal, este fost procuror și actual judecător penalist, este președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție)**, așa încât, fiind înștiințată de cererea de schimbare a încadrării juridice a apelantei inculpate, cerându-i-se să-și precizeze poziția și fiind informată despre eventuala necesitate a plângerii prealabile, **a fost perfect în măsură să adopte comportamentul procesual dorit, fără să fie vătămată în vreun fel de instanță, care nu a defavorizat-o, ci a fost imparțială**;

- chestiunea pronunțării sau nu, prin decizia de apel, de completul colegial, asupra cererii de schimbare de încadrare juridică nu are absolut nicio legătură cu pretinsa lipsă de imparțialitate, fiind *exclusiv o chestiune de fond*, ce nu poate face obiectul unei contestații în anulare;

- respingerea, de completul colegial, a unei probe solicitate de procurorul de ședință, privind simplul stadiu al cercetărilor într-un alt dosar și privind o altă persoană, pe motivul lipsei de concludență, nu poate în niciun caz dovedi o pretinsă lipsă de imparțialitate; este de subliniat faptul că, în aceeași ședință de judecată, *completul a respins și cererea de probe a apelantei inculpate*, deși aceasta, la termenul anterior, o considera *vitală* în apărarea sa, deci în niciun caz, în chestiunea încuviințării probelor, *completul nu a favorizat inculpata ori defavorizat procurorul*.

Și din acest punct de vedere, cu referire la măsurile dispuse de complet pe parcursul judecării apelului, nu există niciun element care să susțină motivul de contestație în anulare privind pretinsa lipsă de imparțialitate a judecătorului care depune prezentele note scrise.

În al treilea rând, în raport cu motivul de contestație în anulare - art. 426 lit. d) teza finală raportat la art. 64 alin. (1) lit. f) C.proc.pen., este necesar să existe "*o suspiciune rezonabilă că imparțialitatea judecătorului este afectată*".

Din contestația în anulare rezultă clar că judecătorul care depune prezentele note scrise este acuzat că a defavorizat-o pe intimata persoana vătămată, deci că sub acest aspect a fost lipsit de imparțialitate.

Partea procesuală pretins vătămată prin pretinsa lipsă de imparțialitate este, formal-teoretic, cel mai bun jurist penalist al României (este doctor în Drept penal, este fost procuror și actual judecător penalist, este președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție), iar aceasta a cunoscut elementele care dovedesc pretinsa lipsă de imparțialitate (a fost prezentă și a discutat cu judecătorul care depune prezentele note scrise la interviul de la Consiliul Superior al Magistraturii; a primit adresa semnată de exact acest judecător - cunoscând deci participarea lui în completul de apel - prin care i se cerea poziția față de cererea de schimbare a încadrării juridice, dar nu era citată).

Cu toate acestea, partea procesuală pretins vătămată prin lipsa de imparțialitate a judecătorului - deci *direct interesată* - *nu a formulat nici cerere de recuzare, nici contestație în anulare*. Comportamentul procesual al părții pretins lezate de pretinsa lipsă de imparțialitate a judecătorului, *în contextul teoretic-formal al cunoștințelor profesionale sale de excepție în domeniu*, dovedește fără putință de tăgadă nu doar că suspiciunile privind pretinsa lipsă de imparțialitate *nu sunt "rezonabile"*, ci chiar că *nu există nici măcar o urmă de "suspiciune"*, deci imparțialitatea - atât obiectivă, cât și subiectivă - a fost respectată atât în realitate, cât și la nivelul aparențelor.

În consecință, judecătorul care depune prezentele note scrise a fost imparțial la judecarea apelului, deci contestația în anulare a parchetului, justificată pe pretinsa sa lipsă de imparțialitate, este *complet nefondată*.

V. Nelegalități procedurale în judecarea contestației în anulare

Judecătorul care depune prezentele note scrise *are interesul să se constate că nu a*

fost incompatibil, ci că a fost imparțial la judecarea apelului, ceea ce presupune respingerea contestației în anulare - justificată tocmai pe acest motiv - formulată de parchet.

Din aceeași perspectivă, judecătorul care depune prezentele note scrise *are interesul ca judecarea contestației în anulare să se facă în mod legal*.

V.1. Nelegalitatea preschimbării termenului de judecată la data de 23.07.2015

În primul rând, preschimbarea termenului de judecată nu este justificată, *neexistând nicio urgență*.

Contestația în anulare nu este calificată de lege ca fiind urgentă.

În cauză (contestația în anulare) *nu există arestați sau condamnați deținuți*.

Obiectul cauzei și mediatizarea acesteia, invocate în cererea de preschimbare a termenului formulată de parchet, nu justifică o asemenea măsură. Multe cauze mediatizate nu au fost tratate prioritar.

Faptul că nu a existat urgență este demonstrat și de atitudinea ulterioară, atât a parchetului, cât și a completului de judecată. Astfel, la 23.07.2015 a existat urgență maximă, încât în aceeași zi s-a soluționat și admis cererea de preschimbare, s-a stabilit termen pentru judecarea admisibilității în principiu, s-a judecat admisibilitatea în principiu și s-a admis în principiu contestația în anulare. Apoi, *urgența a dispărut total*, pentru că acel complet de judecată a fixat termenul pentru judecarea contestației în anulare abia pe 17.08.2015, adică *după aproape o lună și doar cu două săptămâni mai devreme decât termenul fixat inițial* (02.09.2015), *fără ca parchetul să mai invoce vreo urgență*.

În al doilea rând, preschimbarea termenului a urmărit o *fraudă la lege*.

În mod expres, "*din considerente de celeritate*", procurorul care a solicitat preschimbarea termenului a invocat decizia din 14.07.2015 a Curții Constituționale, prin care examinarea admisibilității în principiu a contestației în anulare a fost declarată *neconstituțională* dacă se face "*fără citarea părților*". Cum decizia de neconstituționalitate produce efecte *erga omnes* de la data publicării sale oficiale, invocarea ei expresă pentru a justifica urgența și preschimbarea termenului de judecată semnifică faptul că s-a dorit ca judecata să se facă fără citarea părților, știindu-se că acest lucru este *neconstituțional*, dar devansându-se la maximum termenul de judecată, astfel încât aceasta să aibă loc *înainte* de publicare.

În al treilea rând, cererea de preschimbare a termenului de judecată trebuia soluționată de *un complet de judecată format din doi judecători, în ședință de judecată* (fie ea și în camera de consiliu), și trebuia decisă printr-o *încheiere motivată*.

Astfel, conform art. 354 C.proc.pen., instanța judecă în *complet de judecată*.

De asemenea, art. 99 alin. (8) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești arată că se soluționează de *completul de judecată* care a primit dosarul prin repartizare aleatorie cererea de preschimbare a primului termen de judecată. Sensul textului este de a arăta că, până și înainte de primul termen de judecată, cererile de preschimbare de termen se soluționează potrivit acelei proceduri - adică, sub aspectul care ne interesează, de *completul de judecată*. *A fortiori*, după începerea judecății, aceste cereri se soluționează tot de *completul de judecată*.

Completul de judecată nu-și poate desfășura activitatea decât într-o *ședință de judecată* (fie ea publică sau în camera de consiliu) și nu poate decide decât printr-o *hotărâre judecătorească* - în concret, asupra cererii de preschimbare a termenului de judecată printr-o *încheiere*, care trebuie să fie *motivată* (art. 370 C.proc.pen.).

Or, cu încălcarea manifestă a acestor dispoziții legislative și regulamentare, cererea de preschimbare a termenului de judecată a fost soluționată de *un singur judecător* (iar nu de un complet colegial de 2 judecători), *nu în ședință de judecată și nu printr-o* încheiere, care trebuie și *motivată*, ci printr-o *simplă rezoluție nemotivată* pusă de judecător pe cererea de preschimbare (faptul că actul de preschimbare a termenului este o rezoluție a unui singur judecător este dovedit chiar prin conținutul încheierii ulterioare, tot din 23.07.2015, din ședința în care s-a soluționat admisibilitatea în principiu, și unde se reține că preschimbarea de termen s-a făcut prin rezoluție).

În al patrulea rând, la soluționarea cererii de preschimbare *s-au încălcat principiul continuității și cel al repartizării aleatorii*.

Art. 11 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și art. 354 alin. (2) C.proc.pen. stabilesc *principiul continuității*.

În dezvoltarea acestora, art. 99 alin. (8) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești arată că se soluționează de completul de judecată care a primit dosarul prin repartizare aleatorie cererea de preschimbare a primului termen de judecată. Sensul textului este de a arăta că, până și înainte de primul termen de judecată, cererile de preschimbare de termen se soluționează potrivit acelei proceduri - adică, sub aspectul care ne interesează, de completul de judecată stabilit inițial. *A fortiori*, după începerea judecății, aceste cereri se soluționează *tot de completul de judecată investit în cauză*, iar nu de un alt complet de judecată.

În situații obiectiv justificate, aceleași dispoziții legislative permit excepții de la principiul continuității, dar art. 11 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și art. 361 alin. (3) C.proc.pen. impun, în acest caz, respectarea *principiului repartizării aleatorii*. Chiar în condițiile completelor separate pentru soluționarea cauzelor urgente pe perioada vacanțelor judecătorești (prevăzute de art. 100 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești), repartizarea cauzelor acestor complete se face tot *în mod aleatoriu*, neexistând nicio excepție de la principiul repartizării aleatorii și, oricum, o asemenea excepție de la un principiu legal neputând fi introdusă la nivel regulamentar.

Dacă nu este posibilă soluționarea cererii de preschimbare de completul investit cu cauza, atunci ea trebuie atribuită unui alt complet *prin repartizare aleatorie*.

Or, acest lucru nu s-a întâmplat, cererea de preschimbare fiind soluționată, în ziua în care a fost depusă, de unul dintre judecătorii completului stabilit pentru ziua respectivă, ceea ce *violază și principiul continuității, și principiul repartizării aleatorii*.

Nu se poate invoca art. 2 pct. VI fraza I și fraza finală din Hotărârea nr. 163 din 05.06.2014 a Colegiului de conducere al Curții de Apel București, conform căreia "*Soluționarea cererilor de preschimbare a termenului de judecată se va efectua de către judecătorii desemnați din planificarea de permanență / complete aferent zilei înregistrării cererii. [...] Dispozițiile prezentului paragraf se aplică și în celelalte materii.*". Din structura tehnică a hotărârii rezultă că art. 1 se aplică Secțiilor a II-a, a III-a, a IV-a, a V-a, a VI-a și a VII-a, art. 2 (din care face parte pct. VI) se aplică Secției a VIII-a de contencios

administrativ și fiscal, art. 3 se aplică Secției a IV-a, iar art. 4 prevede comunicarea hotărârii secțiilor civile (în sensul de nepenale), deci **în niciun caz Secțiilor I penală și a II-a penală** (precizarea că textul se aplică și în celelalte materii are în vedere materiile în care judecă Secția a VIII-a). Dispoziția contravine normelor legale și regulamentare privind continuitatea și repartizarea aleatorie, deoarece, dată fiind **cunoașterea prealabilă a completelor pe zile în vacanța judecătorească**, se poate **dirija** dosarul la un complet, prin depunerea cererii exact în ziua în care este planificat completul dorit.

În concluzie, neexistând măcar o hotărâre judecătorească (încheiere motivată) de preschimbare a termenului, **rezoluția de preschimbare este inexistentă juridic**. În subsidiar, în temeiul art. 281 alin. (1) lit. a) C.proc.pen., fiind vorba de încălcarea dispozițiilor privind compunerea completului de judecată (nu a existat complet de judecată, compunerea nu a respectat principiile continuității și repartizării aleatorii), actul de preschimbare a termenului de judecată este **lovit de nulitate absolută**.

V.2. Nelegalitatea Încheierii din 23.07.2015 de admitere în principiu a contestației în anulare

În primul rând, inexistența juridică sau, în subsidiar, nulitatea absolută a actului juridic (rezoluție nemotivată) prin care un singur judecător, și necompetent, a preschimbat termenul de judecată fixat de completul legal investit, face ca, la data de 23.07.2015, **să nu se fi desfășurat în mod legal o ședință de judecată în cauză**.

Singura dată la care se putea desfășura în mod legal o ședință de judecată în cauză era cea fixată, prin Încheierea din 26.06.2015, de completul legal investit prin repartizare aleatorie, adică 02.09.2015.

În al doilea rând, Încheierea din 23.07.2015 a fost adoptată de **un complet care a fost format violând grav normele legale și regulamentare privind continuitatea și repartizarea aleatorie a cauzelor**.

Derularea faptelor este următoarea:

- contestația în anulare este atribuită unui complet de judecată, stabilit aleatoriu;
- la primele două termene de judecată (24.06.2015 și 26.06.2015), **completul legal investit în mod aleatoriu este împiedicat să judece, întrucât dosarul cauzei lipsește**, deși președintele completului de judecată nu a încuviințat nimic privind trimiterea dosarului către vreun terț; la al doilea termen, acest complet fixează următorul termen imediat după vacanța judecătorească, și anume pe 02.09.2015;
- exact în ziua în care parchetul depune cererea de preschimbare de termen (23.07.2015), **un singur judecător, care nu face parte din completul investit în mod aleatoriu**, dispune preschimbarea termenului de judecată în aceeași zi;
- în aceeași zi, 23.07.2015, completul din lista stabilită pentru perioada vacanței judecătorești (iar nu completul inițial investit în mod aleatoriu și **nici un alt complet investit în mod aleatoriu**) judecă în camera de consiliu, cu participarea procurorului, dar fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a contestației în anulare, admite în principiu contestația în anulare și fixează termen pentru judecarea contestației în anulare pe 17.08.2015;
- termenul din 17.08.2015, la care se va judeca pe fond contestația în anulare, este

stabilit **complet arbitrar**, nefiind o dată la care completul care a soluționat admisibilitatea în principiu să aibă programată ședință de judecată, și aceasta numai în vederea compunerii completului **cu anumiți judecători**, conform planificării pentru vacanța judecătorească, planificare **cunoscută**.

Prin aceste manopere succesive, **dosarul contestației în anulare a fost pur și simplu sustras competenței completului investit inițial în mod aleatoriu, de judecători care nu erau competenți și care nu au fost desemnați în mod aleatoriu**, care au decis **complet ilegal și arbitrar** preschimbarea termenului (fixat de completul legal investit), admisibilitatea în principiu și termenul judecării fondului contestației în anulare, tot de un complet nefixat aleatoriu.

Fiind cunoscută **din timp** planificarea judecătorilor pe fiecare zi a vacanței judecătorești, s-a ajuns astfel, prin introducerea cererii de preschimbare într-o anumită zi, prin admiterea ei nelegală și prin fixarea arbitrară a termenului de judecată într-o zi anume, ca **fondul contestației în anulare să urmeze a fi soluționat de doi judecători cunoscuți dinainte, care nu au fost desemnați aleatoriu**.

Chiar dacă s-ar presupune că ar fi legal și aplicabil pct. VI din art. 2 al Hotărârii nr. 163 din 05.06.2014 al Colegiului de conducere al Curții de Apel București, el tot a fost încălcat, deoarece fraza a II-a precizează: "**În cazul admiterii cererii de preschimbare, se vor stabili termene de judecată pe rolul completelor investite cu soluționarea cauzelor, urmând a se aprecia dacă în situația respectivelor cauze se impune fixarea unui termen în perioada vacanței judecătorești.**" Altfel spus, admiterea cererii de preschimbare oricum **nu trebuia să ducă la schimbarea completului inițial investit legal și aleatoriu**, ci cauza trebuia judecată în continuare de acel complet, dar la un termen preschimbabil față de termenul inițial; acest termen poate fi fixat chiar pe perioada vacanței judecătorești, dar fără ca acest lucru să permită schimbarea completului investit inițial.

În al treilea rând, încheierea de admitere în principiu a fost adoptată prin **fraudă la lege**.

Atât cei doi membri ai completului de judecată, cât și procurorul de ședință **cunoșteau** existența deciziei Curții Constituționale prin care dispoziția legislativă stabilind judecarea fără citarea părților a admisibilității în principiu a contestației în anulare a fost declarată **neconstituțională**. Nu numai că pe site-ul oficial al Curții Constituționale a fost postat, chiar din 14.07.2015, un comunicat de presă în acest sens, dar cererea de preschimbare a termenului, aflată la dosar, indica **expres** adoptarea acestei decizii.

A judeca, în calitate de judecător, sau a participa la judecată, în calitate de procuror, într-un mod **neconstituțional, știind că textul legislativ este deja declarat neconstituțional**, pe simplul **subterfugiu** că decizia de neconstituționalitate nu a fost încă publicată (în condițiile în care exact pe acest motiv s-a devansat termenul de judecată, iar motivul de neconstituționalitate era evident, Constituția putând fi extrem de ușor respectată prin simpla citare a părților), constituie o **gravă fraudă la lege, nescuzabilă pentru magistrați**.

În concluzie, în temeiul art. 281 alin. (1) lit. a) C.proc.pen., fiind vorba de încălcarea dispozițiilor privind compunerea completului de judecată (compunerea nu a respectat principiile continuității și repartizării aleatorii, violându-se grav art. 11 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și art. 354 alin. (2) și art. 361 alin. (3) C.proc.pen.),

Încheierea din 23.07.2015 de admitere în principiu a contestației în anulare este lovită de nulitate absolută.

V.3. Nulitatea sedintei de judecată fixată pentru termenul din 17.08.2015

Sedința de judecată din data de 17.08.2015 se va desfășura cu violarea manifestă a art. 354 alin. (2) și art. 361 alin. (3) C.proc.pen., respectiv a art. 11 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, care consacră ***principiile continuității și repartizării aleatorii***, adică de un complet ***nelegal compus***, ceea ce va atrage sancțiunea ***nulității absolute*** prevăzute de art. 281 alin. (1) lit. a) C.proc.pen.

Conform art. 99 lit. o) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, ***nerespectarea în mod grav sau repetat a dispozițiilor privind atribuirea aleatorie a cauzelor constituie abatere disciplinară pentru judecători.***

Prin Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 16J din 27.10.2010, menținută prin respingerea recursului prin Decizia (irevocabilă) nr. 57 din 14.03.2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători, Dosar nr. 799/1/2011 (ambele accesibile pe site-ul oficial al Consiliului Superior al Magistraturii, www.csm1909.ro), ***a fost sancționat disciplinar, pentru nerespectarea normelor referitoare la repartizarea aleatorie a dosarelor, un judecător care a preschimbă termenul de judecată, și-a atribuit completului său (altul decât cel investit inițial în mod aleatoriu) dosarul și a soluționat cauza, reținându-se că nu poate fi vorba de o simplă neglijență, ci de intenție.***

VI. Mijloace de probă

Judecătorul care depune prezentele note scrise anexează la acestea următoarele înscrisuri, în dovedirea caracterului abuziv al contestației în anulare:

- extras din Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 5 din 25.05.2011, descărcată de pe site-ul internet oficial al Consiliului Superior al Magistraturii, www.csm1909.ro;
- Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 558 din 29.08.2011, descărcată de pe site-ul internet oficial al Consiliului Superior al Magistraturii, www.csm1909.ro;
- extras din Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 15 din 25.11.2011, descărcată de pe site-ul internet oficial al Consiliului Superior al Magistraturii, www.csm1909.ro;
- Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 972 din 14.12.2011, descărcată de pe site-ul internet oficial al Consiliului Superior al Magistraturii, www.csm1909.ro;
- Comunicatul de presă al Curții Constituționale din 14.07.2015.

Tot în dovedirea caracterului abuziv al contestației în anulare, așa cum a fost argumentat supra, judecătorul care depune prezentele note scrise solicită administrarea

următoarelor probe:

- solicitarea de informații scrise de la Direcția Națională Anticorupție privind numărul de contestații în anulare formulate de această unitate de parchet (structura centrală și structurile teritoriale) de la 01.01.2001 la zi (ultimii 5 ani), pe motivul incompatibilității judecătorilor;

- solicitarea de la Consiliul Superior al Magistraturii, în aceleași condiții ca acelea de care a beneficiat Direcția Națională Anticorupție, a stenogramelor și înregistrărilor audio-video ale interviurilor în fața Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, a avizelor consultative ale Consiliului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție și a hotărârilor plenului Consiliului Superior al Magistraturii, toate referitoare la candidaturile doamnei procuror Monica Erika DANCIU (semnatarea contestației în anulare) în vederea promovării ca judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție, precum și solicitarea informației privind participarea intimatului persoană vătămată Doina Livia STANCIU la respectivele interviuri.

VII. Aspecte de formă

Judecătorul care depune prezentele note scrise va participa, împreună cu apărătorul ales, în sala de judecată, la ședința publică de la termenul din 17.08.2015, în care dorește să fie ascultat și să-și exprime poziția, prin apărător ales, în condiții de oralitate, publicitate și contradictorialitate.

Pentru respectarea contradictorialității, prezentele note scrise, însoțite de fotocopii după înscrisurile mijloace de probă, sunt depuse la dosar în 4 (patru) exemplare, dintre care 1 pentru instanță, 1 pentru parchet, 1 pentru intimata inculpată și 1 pentru intimata persoană vătămată.

Prezentele note scrise sunt redactate de av. Corneliu-Liviu POPESCU, avocat în Barourile București și Paris, cu drept de a pune concluzii la Înalta Curte de Casație și Justiție și la Curtea Constituțională, în calitate de apărător ales al judecătorului despre care în contestația în anulare se susține că ar fi fost incompatibil, în numele și pe seama acestuia, în temeiul Împuternicirii avocațiale nr. 2297279/02.08.2015 (anexate în original), astăzi, 02.08.2015, conțin 21 (douăzecișiuna) file și vor fi depuse personal de judecător, la Curtea de Apel București - Secția I penală, prin registratură.

**PENTRU judecătorul
despre care se susține în contestația în anulare că ar fi fost incompatibil,
APĂRĂTOR ALES,
Av. Corneliu-Liviu POPESCU**

